

BESIDE U JATU

5. susret barbanskih pjesnika

Nakladnik:
Općina Barban

Za nakladnika:
Denis Kontošić, općinski načelnik

Urednički odbor:
Predsjednik: **Denis Kontošić**, Članice: **Nives Trošt, Danijela Kontošić**

Odabir pjesama i predgovor:
Denis Kontošić, mag. educ.

Omot:
Uvala Blaz, foto: GRAFIKA Režanci

Tisak:
GRAFIKA Režanci

Naklada:
300 primjeraka

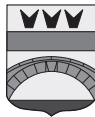
Organizatori i domaćini susreta:
Općina Barban
Kulturno umjetničko društvo Barban
Turistička zajednica Općine Barban

ISSN 1849-4331

BESIDE U JATU

5. susret barbanskih pjesnika

Općina Barban

Barban, svibanj 2015.

RIJEČ UREDNIKA:

RIJEKA ŽIVLJENJA BARBANSKOGA

Lanjske sam godine postavio retoričko pitanje, vezano uz razloge okupljanja barbanskih pjesnika i objavljivanja zbirke pjesama na barbanskoj čakavštini. Uvjeren sam da je nama Barbancima zaista sve jasno i da nije potrebno posebno se truditi dokazivanjem opravdanosti očuvanja beside barbanske, beside naših starih, beside naše domaće. U eri globalizacije i dinamične informatizacije, kada se ruše sve komunikacijske barijere, kada se otvaraju raznolike granice i slobodna je višesmjerna prohodnost, upravo je tada iznimno sklizak teren za očuvanje osobnosti, regionalne osobitosti ili posebnosti. Europska unija nam nudi pregršt prilika i mogućnosti, ali je istovremeno i veliko, nepregledno prostranstvo, vjetrometina bez zaklona. Upravo smo stoga odlučni u našem djelovanju: ne želimo da nas vjetar otpuše i ne želimo da nas prekrije nekakva lavina, želimo sačuvati svu ljepotu stoljećima nam čuvane opstojnosti. „Beside u jatu“ su zaklon od svih vjetrova i zameta, spas od globalizacijskih zamki utapanja u oceanu izjednačavanja, svojevrсна Noina arka. Svjesni smo da mnoge riječi počesto i ubrzano nestaju u dijalektalnim izričajima, da su naši preci zasigurno govorili drugačije, da je naš govor značajno promijenjen u hodu sa vremenom, a da mi danas želimo očuvati ono što nam je još ostalo od njega. „Beside u jatu“ su zlatonosan doprinos očuvanju našeg barbanskog čakavskog govorenja, naša sveta barbanska misija. Presretni smo što se družimo već 5 godina, što svake godine objavimo zajedničku zbirku pjesama barbanskih pjesnika i što na takav način činimo veliko dobro djelo. Pored toga, nije na odmet podsjetiti se da je barbanski kanonik Petar Stanković (Barban, 1771.- Barban, 1852.), osim što je bio svećenik, filozof, izumitelj, član desetak europskih znanstvenih akademija i pravi Europljanin, ali uvijek i vječno Barbanac, rođenjem i preminućem, također bio i pjesnik, što vrlo zorno potvrđuje da takav način izražavanja nije novost barbanskoga prostora, već ima i svoju dugu tradiciju.

Kao i svake godine, tako je i ove pete, jubilarne, sasvim opravdano poigrati se najprije malo brojkama. U knjizi koju držimo u rukama, 5. zbirci pjesama „Beside u jatu“, imamo 30 barbanskih pjesnika (2014.g.-29 pjesnika; 2013.-33; 2012.-26; 2011.-18), a prosječan godišnji broj pjesnika u ovih pola desetljeća je 27, što znači da jubilej proslavljamo sa brojem pjesnika iznad prosjeka. Pjesnikinje opet prednjače, ima ih 22, a muškaraca značajno manje, tek 8 pjesnika. Barbanski pjesnici nam se ove godine predstavljaju sa 74 izabrane pjesme (2014.g.-61 pjesma; 2013.-66; 2012.-45; 2011.-29), od devedesetak dostavljenih. Ljubiteljima čakavskog pjesništva darovano je tako, u ovih 5 godina i u 5 pjesničkih zbirki, sveukupno 275 pjesma, odnosno prosječno 55 pjesama godišnje, što zaslužuje čistu peticu. Od ukupno 30 pjesnika, 2 pjesnika su starija od 70 godina, a u ostalim dobnim skupinama imamo ovakvo stanje: 60-70 god. - 6 pjesnika, 50-60 god. - 11 pjesnika, 35-50 god. - 3 pjesnika i 10-20 god. - 8 mladih pjesnika, koji pohađaju osnovnu ili srednju školu; najstariji pjesnik ima 72 god., a najmlađi 11 godina, odnosno razlika između njih je 61 godinu. Pjesnici su u zbirci nanizani abecednim redom prezimena. Nema neuvrštenih pjesnika, već ima samo neuvrštenih pjesama, ali poradi jubileja izabranih donekle manjom strogoćom. Možemo zaključiti da imamo vrlo heterogenu skupinu na okupu, od djece do zrele dobi, različitih zvanja i zanimanja, ali sa vrlo jasnim ciljem, željom i zadatkom: izraziti se besidom barbanskom, spasiti je od zaborava, ali i poneku riječ, već zaboravljenu, vratiti u ponovnu uporabu. Raduje nas stoga činjenica da je gotovo trećina pjesnika vrlo mlade dobi, školskoga uzrasta. Oni su naša najveća nada i pravi nasad sutrašnjeg barbanskog kulturnog stvaralaštva.

O čemu su to pisali barbanski pjesnici ove godine? Teme su zaista raznolike, gotovo da nema područja života koje nije dodirnuto. Svoje su pjesme posvetili rodnome kraju i selu, životu u tuđini; roditeljima i najbližoj rodbini – majci, ocu, baki i djedu; narodnim običajima i prirodnim pojavama; prijateljima, općenito životu i, naravno, vječnoj temi – ljubavi. I dobro je da je tako, da se nisu zadržali samo na rodnome kraju, narodnim navadama i nekadašnjem životu iz sjećanja naših starijih, a što su uobičajeno vrlo česte obrade u

dijalektalnome stvaralaštvu. Širina tema govori i o širini duha, a takav Barbanci imaju, pa široka lepeza tema i ne začuđuje. Začuđilo bi da je obrnuto. Još nedostaje malo pjesničke razigranosti, virtualnih šetnji po oblacima i nekim novim svjetovima, nedostaje malo hrabrosti za letove svemirskim prostranstvima i obzorima, a što pjesnici mogu i bez letjelica. Vjerujem da će u skoroj budućnosti takve nove uzlete donijeti upravo generacija mladih barbanskih pjesnika, koji trenutno izričajem prate starije pjesnike, ali polako i stasaju. Oni će zasigurno biti temelj uzdignuća barbanskog čakavskog pjesništva prema modernom, ali ne pomodarskom, već novom, suvremenom, barbanskom pjesništvu. Da bi doživjeli i takve pozitivne pomake, valjalo bi vidjeti kako to pišu svjetski pjesnici, europski pjesnici, a za to je potrebna i podrška školskoga, još uvijek počesto uspavanog, sustava, kojem su danas, ulaskom u EU, također odškrinuta glomazna vrata i pružene nove mogućnosti i prilike. Možemo, ipak, zaključiti da ne možemo biti nezadovoljni napredovanjem u proteklih pet godina, jer je napredak značajno vidljiv. Prohodali smo, stojimo čvrsto na nogama, govorimo čisto i tečno barbanski; možemo biti ponos Barbana i Barbanštine.

Peta pjesnička zbirka barbanskih pjesnika i njihovo jubilarno peto okupljanje u Barbanu, uoči Tilova, kada je sve zeleno, naprofumano i rascvitano, novi je i snažni poticaj novim i starim barbanskim pjesnicima za pisanje i objavljivanje radova. Nemojmo zaboraviti da dok naš uradak nije tiskan i nije objelodanjen, ako ostane ležati u ladici i sakupljati prašinu, isto je kao i da ga nema, a od toga nitko nema ni koristi ni štete. Tek kada se nađe u koricama knjige, tada je ostvario svoje oživotvorenje i pravu vrijednost, postao je konačno važan djeličak, kaplja velike rijeke življenja barbanskoga.

U Vorihi, u maju 2015. lita

Denis Kontošić. mag. educ.

AVELINA KOVAČIĆ DAMIJANJEVIĆ

gost susreta i zbirke

Rođena je 13.03.1966.g. Svoje pjesme potpisuje i djevojačkim prezimenom Damijanjević. Korijeni su joj u malom selu Podol na otoku Cresu, pa je podolska cekavica prvi jezik koji je naučila i na kojemu piše. Prvih 17 godina živjela je u Cresu, gdje je završila i osnovnu školu. Sada već 32 godine živi u Malom Lošinju, gdje je došla u srednju ekonomsku školu i ostala. Godine u Malom Lošinju donijele su joj bogat plod – dvoje djece, ali i 3 zbirke pjesama: "Podolska luna marcena" (1998.), "Zlato va kamiku" (2004.) i "Do jubavi friži" (2007.). Sve su objavljene u izdanju Matice Hrvatske, ogranak Mali Lošinj, a u svrhu očuvanja dijalektalnog govora. U pripremi ima i četvrtu zbirku u kojoj će osim poezije biti i kratke priče. Pjesme su joj objavljene i u zajedničkim zbirkama. Od 2000.g. surađuje sa ženskom klapom "Teha" iz Cresa, koju vodi prof. Mirjana Mikičić-Flego. Te godine su stihove MOMU ŠKOJU uglazbili i obradili Mirjana i Edvard Flego, a pjesma je pobijedila na Festivalu klapa u Omišu. Idući zajednički uspjeh ostvaren je 2003.g. s pjesmom NONOV OČE NAŠ koja je na Festivalu dalmatinskih klapa u Omišu osvojila diplomu za najbolje stihove. Do sada je uglazbljeno desetak njezinih pjesama koje pjeva klapa „Teha“. Suraduje i sa riječkim skladateljem Duškom Rapotecom Uteom.

ONOH PUT

Va letnje večeri kada su skeržeti kantali
a mlada arbašpanja va arije vonjala
na zidiću do šternjice sedel bi moj nono
a nonica bi mene na kolenah lulala
zvezdi su na nebu kako lumini svetile
toh vecer kada je nono svoju štoriju povedal

Onoh put znaš kada je još Boh po zemje hodil
i zvezdi juden kako senjal na nebo klal
onoh put znaš kada je i kamik kantal
magari je bilo teško svaki je svoju znal

onda smo lašni okolo ognjišća cekali
da nan mat palentu do lonca zagradi
va starih bragešah i bes postol smo hodili
i imeli malo ma jušto ce nan rabi

po vicere smo farmentun kol ognjišća mulili
sestrice za pupu kosice smo pleli
da na nas pog(j)eda Boga smo molili
imeli smo malo i sve smo imeli

I tako teceju noničeve besedi
va letnju vecer dokle skeržeti kantaju
va zikvu do sna pomalo me usnažuju
spomen na njega va sercu mi cuvaju

onoh – onaj
skeržeti – cvrčci
vonjala - mirisala
do - od

ZA DEŠPET

Do baneštri i kuša
koren su mi zgulili
na zemju bes senca
žili presadili

pa sen bila venska
i tako su me zvali
moju bogatiju
pot nogi su hitali
za njih tern na sercu
mene su cukar bile
te besedi domaće
va kamik usnažene

a judi kako judi
s menu su se smeli
moje duši ognjišće
oni su zet oteli

ma prišlo je vreme vero za dešpet
besedu do negda s tobu ću živet

baneštra – brnistra
sence - sunce
venska – vanjska, pridošlica
tern – trn
usnažene – sakrivene
smeli - smijali
vero – baš
negda - nekada

MOLITVA DO ŽIVJENJA

Zerna va kruncu spletena
z miron persti prebiraju
va pocenu stare murvi
nebu molitvu moluju

tvoga smeha me spominju
jubavi ka za me cvete
ruki ka na se me stišče
kako da sen dete

baneštra va cvetu vonja
po vlaseh sence kaluje
svo vreme celoga sveta
živjenje nan regaluje

*zerna – zrna, zrnca
krunca – krunica
pocen – hlad, hladovina
moluju – odvezuju
cvete – cvate, cvjeta
ka – koja
vonja – miriše
vlasi – kosa
kaluje – spušta
regaluje – daruje, poklanja*

RITA BRGIĆ STOKIĆ

Rođena je 02.01.1958. u Puli. Do sada je objavila 5 zbirki poezije i knjigu proze: Bubamara (dječja slikovnica na književnom jeziku, 2011.), Dokle budu gori zvizde (poezija na čakavskom dijalektu, 2011.), Vrutki vrmena (poezija na čakavskom dijalektu, 2012.), Mome Vodnjanu – Sigurna stanica / Alla mia Dignano – Rifugio sicuro (dvojezična zbirka: hrvatsko – talijanska, 2013.), Još vajak dite (knjiga autobiografskih priča, 2014.) i Drugačiji svijet (zbirka pjesama na književnom jeziku, 2015.). Časopisi u kojima je objavljivala svoje radove: Maslinar, Roverski glasnik, Barbanski glasnik, Glas Istre i dr.. Zbornici radova (ili antologije) u kojima su tiskani i njeni radovi: Valentinovo – međunarodna zbirka poezije (2012.,2013.,2014.), Beside u jatuu, Barban (2011.,2012.2014.), "Dotaknuti stihom 11", Zagreb, 2013., „Zagrliti zvijezde“ 2013., Verši na šterni i mnogi drugi; zastupljena je u 49 zajedničkih zbirki i zbornika, te u 7 zbornika Haiku. Piše poeziju, prozu, crtice, osvrte i priče, haiku, haige i haibune. Sudjelovala je na bezbroj književnih susreta i recitala, a za svoj je rad dobila razne nagrade i pohvale. Aktivna je članica DHK – Istarski ogranak. Odlaskom u mirovinu potpuno se posvetila pisanju i stvaranju.

I ni lipče zemlje i života
kad na svojoj gromači
moreš živiti
i zavajk zaspati...

TRISTO LIT

Tristo lit stara
hiža ud kamika,
jedan do drugoga,
sva stisla se,
pogrbila, trudna,
skonšumana,
na težaka spodoba.

Paštore, veruge, jaram,
bič, spone, sprta,
brenta, bisage, trpije, čripnja,
paljarica, zaklada i teplo gnjište.
Na banku
bukaleta črnega, tepla biga
i šaka žmar.

Sve to ćete naj
u tristo lit
staroj hiži,
u Manjadvorci
osamnajst...

ZNATI MUČATI

Darovati bizero jutro
kako šušnje meku noč
sakega šalvati i
fermati zdrhe
biti vira i
tepla besida
na svoj deštin propensati
čuda tega povidati nabot
i...
znati mučati...

JASNA BULIĆ

Rođena je 30.08.1958. u Kninu, gdje je njezina obitelj živjela zbog očeve službe, a odrasla je u Vodnjanu. Po ocu je iz Sutivanca, djevojačkog prezimena Medančić, a po suprugu iz Glavani. Do 1962.g. živjela u Sutivancu, kada se obitelj preselila u Vodnjan. Srednju ugostiteljsku školu školu završila je u Puli. Poeziju piše od osnovne škole. Radovi su joj objavljeni u Čakavčičima, u zajedničkim zbirkama: Srce Isusa i Marije (2012.,2013.,2014.; Gornja Stubica), Verši na šterni (2012.,2014.), 15. i 16. haiku dan-Dubravko Ivančan (Krapina), More na dlanu (2014.), Svim na Zemlji mir, veselje (2014., Kultura snova), Valentinovo (2015., Kultura snova). Aktivna je članica Udruge Cvitak iz Vodnjana.

NAŠE BESIDE LIPE

Naše beside lipe
u srcu našem narikamane
u našoj lipoj Istri
svuda su prežentane.

„Verši na šterni“ – Vižinada,
„Beside u jatu“ u Barbanu,
virujte , srce svima tuče
kad naše beside
u libru kantaju.

„More na dlanu“ – perom za mir u svitu
svima damo tu našu besidu lipu.
To je naša kultura snova
Evropa je tu cila,
i naša besida mila.

Poeti sa svih stran
pišu saki dan i u kanti
kuščić svojega srca daju
da i za našu dicu duraju
i zavajka traju...

Besida do beside
kolanu niže u libar cili
i tako sako lito naše ča lipo
teče u libru
kako materino mliko.

Moren te samo u srcu nositi, nikad te ne pozabiti.
Obećivam, da će tako i biti, za urtu deštinu.
Jer znam da će vitar z dalekega tvoj glas
po našoj ulici i dalje nositi,
a ja ću ga z brkuna čuti, ču se nagnuti,
i pijacer ti učiniti, neću te zabiti.

DIJANA DOBRAN

Rođena je 11.02.1965. god. u Puli, gdje završava srednju školu za primanje. Porijeklom je, po suprugu, iz sela Dobrani. Objavljivala je radove u zajedničkim zbirkama Literarnoga kluba Uljanik iz Pule i u Zagrebu u književnoj katoličkoj reviji „Marulić“. U pripremi ima zbirku poezije „Tragovi prošlosti“ i SF roman „Opstanak nepostojećeg svijetla“.

LIPO BI BILO

Lipo bi bilo
da nan duše
skupa zrestu,
da na proliće
budu jeno.

Lipo bi bilo
da si s menon
kada dopren oči,
kada gren spati
da ne moran
na te pensati.

Lipo bi bilo
čuda tega,
a Bog zna
zač je tako
stija i načinija.

DRAGO DRAGUZET

Barbanac, rođen u Puli 1951., gdje se nakon školovanja zaposlio u „Uljaniku“. 1978.g počinje se baviti folklorom kako svirač miha-(izvorni instrument) Istre, a izradom instrumenata 1980. Glagoljicu počinje pisati 1993.g. Od 1995. živi u Ližnjanu. Poeziju i prozu piše i govori od 1985. Objavio je samostalnu zbirku pjesama Fina preja (1994.). Pjesme su mu objavljene u zajedničkim zbirkama susreta Verši na šterni (Vižinada), u zajedničkim zbirkama KUD-a Uljanik, kao i u nekoliko antologija čakavštine. Osim poezije piše i kratke priče iz života istarskog čovjeka.

KRUNICA MARČENA

Po marčene lune u meni
po duše moje duše
u tebi
na krilu kamika
skrita rodjena i gojena
pleteš ljubljenje
svilenima besidami
spod krila andjela čuvana
ja ćutin i molin
z tobom tvoju pjesmu
u molitvi za nas zmljenu
spod murve u krunici spišenu.

TEBE SVU

U meni je kus mene
u tebi nis cili
a ko sam san
još manje me je,
ma kad tila
su nan skupa
ćutin samo
kožu, zdihe
ćutin svi svit
moj.

GERBINKA

Kad je nebo gorilo
upuhla si ga
svojin smihon
dihon umirila more
a vale ljubci skalala
vitar zmotala u lase
bonacu pletuć
plešuć vilinski ples
andjeli
boli u suze sriće
su se zlile
stočile u pjesme
prija toga vrimena
tebi spišene

NEVIA GLAVINIĆ

Rođena je 1959. u Puli, u radničkoj obitelji, gdje je završila osnovnu, srednju ekonomsku i Višu ekonomsku školu. Barbanskoga je porijekla, iz Prhati. Udata je i od 1982. nastanjena u Barbanu, majka dvoje odrasle djece. Pisanjem stihova počela se baviti u nižim razredima osnovne škole, na književnom jeziku i na čakavštini. Pjesme su joj objavljene u školskim, katoličkim i priručnim časopisima i knjigama.

MAMA

Kad bi mi dali još jedan život
 i kad bin u njemu sve birala sama
 tebe bin zibrla da me rodiš
 i još jedan put da budeš mi mama.

Ča još jedan put? - ti me питаš,
 ča ni ovo bilo dosta za sve?

Ča bin još od tebe stila
 sad kad je starost zagrlila te?
 Cili život me pratiš kako moj hlad,
 tvoje misli i ruke su vajka zuzame,

sve ča je na svitu si mi dala,
 ma ki bi poželija bolje mame?

Od prvega dana si zame škrbila
 i svakamo si me sobon brenala,
 svakemu lipemu me naputila
 kako kaplju na dlanu si me držala.

Navadila si me prva slova,
 dobro kuhat, na makinu šit,
 skupa smo naše kante kantale,
 vajk nan je bilo lipo skupa bit.

Sve ča san stila san i dobila
 vajka si našla lazno za nas,
 za lipe beside i sve lipe dane,
 za dobar život i dobar glas.

Veselila si se mojoj sreći
 kada je ljubav u moj život došla,
 ma stešo je suza z oka potekla
 kada san s njim u novi život pošla.

Ma i dalje si me kumpanjala
 kada san ja svoju dicu rodila,
 srce si na još dva razdilila
 da biš in najbolja nona bila..

I sad kad su te leta pretisla,
kad bolest tvoje telo užimlje,
tvoji deštini te rivaju napred
i tvoja škrb je u srcu sve dimlje.
Još se ne puštiš da te starost
zgrabi u šake, hiti u kantun,
ašto još imaš čeličnu volju
i za sve nas želja miljun.
Sve te to drži i riva sve dalje,
daje ti forcu, ti nećeš frmat,
još zame škrbiš, ja san ti dite,
a i moja dica su za regulat!
Nikad te nis čula da si rekla
da ti je dosta, da si se štufala,
tebi je važno to da nan rabiš
i samo da ti rečemo fala.
Sve naše brige su i tvoje,
za svoju starost ne baciljaš,
u mladosti te je tukla kareštija,
a sada svoj život živiš za naš.
Starost neka ti nosi leta
ma ti ustani tu kadi si i bila,
ti nimaš lazno pensat na kraj,
zato drugu mamu ne bin ni stila!
Ti vajk si mi bila i mama, i sestra,
i prijateljica i anđel čuvar,
za tebe bin se jopet rodila
i tebe bin zibrla sebi na dar!

NADIA GRIPARIĆ

Rođena je 21.05.1959. u Puli, kao drugo dijete Eugena i Ide Licul. Živjela je u Želiskima do 1979., a nakon udaje živi u Labinu. Cijeli svoj radni vijek prove-la je u FINA-Labin. Stihove piše još od djetinjstva, na književnom jeziku i na čakavštini, a pjesme su joj do sada objavljene u zbirkama *Beside u jatu* (2012., 2013.).

JENO JUTRO

Lipo je ...
mrež trepavice svitlost dana.

Na barkunu se sunčeve zrake smiju,
koltrine se pomalo igraju.

Po zidu same figure i figurini se obraću,
kolo plešu ranom proliću.

Sve daje, daje..., lipo diši...,
a vani na roži se rosa blišči.

Lipota u jutru...,
toplina u duši.

ŽIVKA KANCIJANIĆ

Rođena je 26.08.1950. u Hreljići. Ekonomistica u mirovini. Pjesme je počela objavljivati nakon umirovljenja. Članica i jedna od osnivačica Literarne udruge Cvitak iz Vodnjana. Pjesme su joj objavljene u samostalnoj zbirci *Komo moje duše*, zajedničkim zbirkama Literarne udruge Cvitak: *Raznobojni cvjetovi*, *Razglednice u ogledalu*, *Keramičkon* zbirci i *Zagrliti zvijezde*, te u nizu zbornika: *Verši na šterni - Vižinada*, *Beside u jatu - Barban*, *Susret riječi - Bedekovčina*, *Recital Josip Ozimec - Marija Bistrica*, *Večer poezije - Gornja Stubica*, *Stjepan Kranjčić – Križevci*, *Još jedno proljeće - Velika Gorica*, *Panorama seljanskih susreta – Rovinjsko selo*, nekoliko haiku zbornika i dr. Piše na čakavštini i hrvatskom književnom jeziku. Živi u Vodnjanu.

DRAGO TLO

tlo s kin san zadojena
je trdo ud kamika
ud mora slano
malvazije i terana pijano
ud ulik blagoslovno

kako na Golgoti
ljudi su na njen
pod križon padali
gospodari i gospodari
su hi raspinjali
ma samo su Boga svoga
poštivali
na saken najlipćen
kušćiću zemlje voljene
na sakoj kružeri
spomen mu delali
crikve i kapele zidali
da njen bude pod ruku
u svakoj potrebi blizu

ni kad su hi
z ricinusovim uljen nalivali
ni pod palicon
jazika se svoga nisu udrekli
dok je rabilo su mučali
cito bili
ma Bogu se vajak
po svoju molili
i zmolili
da budu uno ča su
sami gospodari
na svoj dragen tlu

PLAĆA

teško je
grdo
z lipin
platiti

ma ko se
to riva

duši se
promeš
parića

POŠTEN

ko more on
moren i ja

tako pošten
samo brontulja

ma ima kušenciju
pak nikad ne more

tuje trude
uzeti za svoje

ELIS KONOVIĆ

Rođena je 03.10.1975. u Puli. Po struci je građevinski tehničar, a radi kao geodeta u geodetskom birou u Puli. Od 1995. živi u Jurićev Kalu. Književnost voli oduvijek, a poeziju je počela pisati još u doba djetinjstva. Piše na standardu i čakavštini. Pjesme su objavljene u zbirkama Beside u jatuu (2011., 2012., 2013.,2014.). Źelja joj je objaviti samostalnu zbirku poezije i proze.

SREBRNEN KRALJU

Gledan
u te,
namurana.
Ud lipote
tvoje,
ruvinana.
A nikad moj.
Dojdeš
i poješ
kad ćeš.
I kapne suza
i biži smih
dok gledan,
gori visoko,
u te,
i išćen ti lice.

A, poznaju me
samo tvoje
odabranice kraljice,
nebeske Zvizdice.

RODU U TUJINI

Sve se gambjalo
i sve je isto ustalo:
modro nebo i zelena trava,
boška u strani i kosić na grani.
Ognjište tamo u kantunu
i prah na staren bocunu...
Se to vas ode još čeka.
A, tamo, kadi ste?
Sviti sunce?
Restu rožice u travi?
Kora od kruha, je trda eli meka?

Ko van rodna gruda u sanje dohaja,
ne čekajte!
Ne pensajte!
Rodu svojen se tornajte!
Aš, sve se gambjalo,
a sve je isto ustalo.

I NOĆ I DAN I NAJLIPŠI SANJ

I kad me ni, tu san.
Ja san noć, ja san dan.
Ja san tvoj najlipši sanj.

Vitra dih, koltrinu kad makne...
Ni vitar.
To moja besida leprha da ti srce takne.

...neka budu moja krila,
neka me ponesu, neka me donesu,
zdrhi da te stresu,
kaplja pota neka kapne,
i sime života ti se zmakne...

I kad te ni, tu si.
Ti si noć, ti si dan.
Ti si moj najlipši sanj.

DENIS KONTOŠIĆ

urednik zbirke

Rođen je 13.06.1959.g. u Puli. Po zanimanju profesor inženjer strojarstva (magistar edukacije), zaposlen u Upravnom odjelu za gospodarstvo Istarske županije kao viši savjetnik za energetiku i rudarstvo. Načelnik Općine Barban od 2001. do danas (4. mandat). Pjesme su mu objavljene: u samostalnim zbirkama pjesama Suncu se ubrnut (1993.), Dih (2007.) i Vorihi dih (2012.), u 6 zajedničkih zbirki Literarnog kluba "Uljanik", u zbirci antiratne poezije Via crucis Croatiae – Istarska molitva za Lipu našu, u 22 zbirke Verši na šterni, u zbirci orišanskih pjesnika Na Brišku (1999.), u antologiji modernog istarskog pjesništva I ča i što i kaj, pjesničkim panoramama Seljanski susreti : 1992.-2012. i Verši na šterni: 1994.-2013. te raznim časopisima. Urednik je desetak zbirki čakavskih pjesama. U razdoblju 1988.-1998. autor (pisac i govornik) humorističko-satiričkog čakavskog lika „barba Mate“ (Radio-Pula, Radio Istra, Glas Istre). Urednik pjesničkih zbirki susreta barbanskih čakavskih pjesnika „Beside u jatu“ 2011.- 2015.god. Član uredničkoga odbora zbornika Barbanski zapisi, sv.1. – 3., znanstvenog skupa u čast barbanskog kanonika i književnika Petra Stankovića. Član je Istarskog ogranka Društva hrvatskih književnika. Ima status hrvatskog branitelja za učešće na prvoj crti bojišnice. Živi sa obitelji u selu Orihi na Barbanštini.

SAMO NOĆAS

*U spomen na stradale Istrane
u logoru Gmünd (Austrija), 1915.-1918.god.,
uz 100. obljetnicu prisilnog egzodusa stanovnika južne Istre,
od Medulina do Barbana*

Nikad nisu tako,
nikad meklje i liplje.
svu noć kantali.
Plakali su na glas noćas,
u toploj škurini, za naše spasenje.
Maljahnji slavuji i črni kosići
na misečini su suze ronili,
tilo i srce ridili.
Narikovali su i sve znali.

Nikad arija ni tako zadavala,
nikad ni bila slaja.
Pokošeno seno, bašetak i ružmarin.
Pilo je tilo za žēju,
stilo se u lipoti utopit,
sve z sobon uzet i nosit
u žilah, u srcu,
kako dotu, kako suho zlato,
za tujinu, za saminju, za črninu.

Samo noćas, rode, i gremo, je kraj!
Makinu čut je u Čabrunići.
Neka nan još uvu noć,
samo uvu kratku, toplu noć,
nebeski bude raj.

Kantajte, mići tići,
za sriću u dalekoj tujini,

za pute vognjene.
I neka van, mili,
srce ne pukne!
Kantajte za hiže nan tužne,
za prazne korte,
za baladure puste
i duše naše rastrešene.

NA NEBU SELO

Reć bi
da dite seljačko
u tisnoviten gradu
drugašlje ni ne zna,
neg pogledat drito u nebo
i ontar se zajno
uživit.

Uni kušćić
blavega neba,
visoko zmrež hiž,
von je spasenje.

Uni kušćić gori,
na ken kakov put
i galeb beli preleti,
von je zlamenje.

Von je zrak,
von je voda, lik, sve...
i ne daj Bog da ga ni,
aš taka ko ne gušit.

Reć bi
da je dite seljačko
tako rojeno i zgojeno,
drugašlje ne more ni znat;
i da mu je sujeno tako,
na nebu selo
iskat.

VOLAR

Didu moje žene, Paškvalinu Valiću – Volaru z Raklja

Uno su bili voli,
ni bilo unakovih do Vučke.
Velike su imali roge;
do neba su svitili,
kako i zvizde u Božiću.
Za voz potegnuto i za vorat,
debla su imali
za junačke noge.

Uno je bija volar i gospodar,
ni bilo takovega do Beča;
na glasu je bija
kako i krstijan i težak.
Prez biča i na švik je vora,
prez blago taknut.
Z mekon i milon besidon
stinu je moga maknut.

Uno je bila brazda
ku su galjardi vorali:
dimboka i široka,
u svakoj si moga
brajde posadit.
Uno je bija par:
dva boškarina bula
i Paškvalin Volar.

DIVNA KONTOŠIĆ

Rođena je 06.04.1950. u Puli (rođ. Čabrunić), gdje i danas živi. Završila je osnovnu školu u Vodnjanu i Pedagošku gimnaziju u Puli. Bila je zaposlena kao službenik u Okružnom sudu i kao administrator na Pedagoškom fakultetu, a 1989. otvara samostalni ugostiteljski obrt. Druženje sa bojama, crtežima i pisanje pjesama počela je u ranim školskim danima. Tijekom školovanja bila je član literarne, likovne i dramske sekcije. Vrlo rado piše, slika te se bavi keramikom i raku keramikom. Odlaskom u mirovinu 2001.g., uključena je u Udruženje likovnih i književnih stvaralaca „ULIKS“ Pula, gdje je imala 5 samostalnih izložbi i svake godine izlaže u skupnim izložbama sa ostalim članovima. Član je „Medulin Art-a“ i Čitaonice umirovljenika Pula, gdje je imala izložbe svojih radova, književne večeri i dr. Pjesme su joj objavljene u zbirci pjesama orišanskih pjesnika Na brišku, u zbirci Radost postojanja i zbirci Beside u jatu (2013.,2014.).

PRAMALIĆE

Eko dragi
došlo je i to pramaliće
z nestrpljenjen čekano,
tako jako željeno.
Dojdi vanka
da te i nebo vidi,
a sunce srce stepli,
da ti tilo miluje,
da te vitrić poljubi,
da te grane taknu,
da ti kosić zakanta
dok svoju dragu doziva.
Ljubav je u zraku,
zemlja i nebo se budi,
hiti z srca mrzlinu,
daj suncu da te ljubi.
Sidi poli dame,
harmoniku nategni
i s nami zakantaj.
Svaki je dan
od Boga nan dan,
ako ga znaš voliti
biti će ti regalan.

BARBANSKA NEVISTA

Da Filipane ni bilo
ne bin te upoznala,
ni unih poljupci na snigu
ne bin provala.
Nisan mogla znati
da ću barbanska nevista
jenega dana postati,
da ću našoj dici
biti mati;
da ću Križicu,
Brišak i Kamenjače,
Blažićevku i Gromače upoznati
i sve zavoliti,
ča me veže za te.

VAZAN

Lipi zadah šuga i pince
 diglo me s postelje,
 a u zraku čuje se
 pramalića veselje.
 Na stolici u kužini
 dvi lipe kotule,
 bičve i novi postoli,
 a zvona svetega Blaža zovu
 da se u crikvi moli.
 Mater nas je
 u nove kotule obukla,
 lase duge
 s velikin fiokima uplela.
 Noćima ni spala
 da bi nas lipe prontala
 i svojini bi nas kraljicama
 vajka zvala.
 Bilo je to vrime
 kad smo sestra i ja
 Vazme brojile,
 jer smo pramalića dica bile.
 Jutro je jopet došlo,
 bol me s postelje diglo,
 u kužini lonci
 čekaju mene,
 a stolice kad gledan
 pensan na uspomene.
 Vazme više ne brojim
 ni zvona tote ne čujem,
 znan samo
 da za une lipe Vazme
 i dalje tugujen.

MARIO KONTOŠIĆ

Rođen je 3.02.1949. u Puli. Osnovnu i srednju školu završio je u Puli. Zvanje automehaničara stekao je 1972. U razdoblju od 1971. do 1992.g. radio je u veletrgovačkom poduzeću „Istra“, a do odlaska u mirovinu 2003. u vlastitoj automehaničarskoj radioni. Odlaskom u mirovinu, mogao se posvetiti aktivnije svijetu umjetnosti, sviranju harmonike i slikanju. Od 2002. sudjeluje na EX temporama u Fažani, Vodnjanu, Mutvoranu i u Grožnjanu. Član je „Medulin Art“-a. Sudjelovao je na više skupnih izložbi. Aktivan je i u Čitaonici umirovljenika Pula. Na 29. Susretu amatera u Splitu 2013.g. njegova je slika „Istria terra mia“ nagrađena prvom nagradom Hrvatskog Sabora kulture za likovno stvaralaštvo. Piše i pjesme koje su objavljene u zbirci pjesama „Na Brišku“.

MOJA LJUBAV ZA NJU

Pedeset lit je pasalo
na hrbatu sam je nosija,
a kad san se je zaželiya
na prsa do srca
san je stavija.
Poteza san je
na livo, na desno,
š njon vragola,
čuda puti š njon zakanta
i namuranih mladih
na oltar spelja.
Kad san se štufa
i drugemu san je da
da je nateže i poteže,
š njon zakanta,
a kad se štufa
da mi je joped torna.
Čuda puti me spotila,
priko noći strudila,
ma kad bi jutro došlo
svi kuntenat š njon na hrbatu
doma san torna.
Za svih tih pedeset lit
ni deka ni krešila,
a vero ni grama ni kalala,
a moja ljubav za nju
za vajk je ustala.
Danas, svaki u svojen kantunu
jedan drugega gledamo
i svako toliko
jedan drugega poželimo.

VESELA BARBANŠTINA

Šli smo mi u Barban,
velika je fešta
Trka na prstenac.
Svire roženice.

Svirite nan, svirite,
stare roženice,
na tanko i debelo,
po staroj užanci,
naše lipe kante!

Sve te kante zakantati,
znaju nan Barbanci,
z bukaleton u ruki.
A do njih na tanko
prate hi Barbanke.

Ojaj nina, nine-na,
vesela nan Barbanština!

DENIS KOŽLJAN

Rođena je 13.8.1961. u Puli, udata za Barbanca iz Kožljani, majka dvoje odrasle djece. Nekoliko godina živjela u Kožljanima, a sada živi i stvara u Puli. Odgajateljica predškolske djece, sada u mirovini. Nakon umirovljenja, 2010.g., počinje se intenzivno baviti pisanjem. Objavila je 12 samostalnih autorskih djela, od čega 8 zbirki pjesama, a radovi su joj objavljeni i u 9 zajedničkih zbornika. Piše i, recenzije, eseje, drame, igrokaze, kolumne i dr. Nekoliko je puta nagrađivana za svoj književni rad (Križevci, Rijeka). Piše kratke priče, crtice, eseje, kritike, kolumne, igrokaze, drame, monodrame i recenzije. Bavi se i umjetničkom fotografijom, glazbeno-poetskim večerima te slikarstvom (akril na platnu).

VEČERA NIKAD POJIDENA

Pasalo je podne i poklepodne
Z vitron guere zapuhalo,
Baba je didu večeru paričala
Jušto onako po starinski,
kako je umila
I znala.....

Kunpir prez mesa i zablji,
Tavka mladega prolića naberena,
U pirunu pensiri na kavu i žulje
Život prez života i dicu
U zikvi, slabo pokrivenu....

Tuče stara ura, sunce se skaliva,
Večera na banku uhlažena, hiža
Nikako prazna, škura i prenjena....

Pasiva vrime ud dana, priko plota
Čuje se mitralja, umisto zdiha od rožic
I štajuna, poli banka škanjeta
Znopako ubrnjena i
Večera nikad pojidena.....

PRETELJI

bilo hi je napro čuda
ma sad hi je lako
na prste jene ruke pobrojiti,
ne tužin se, ne želin dušu grišiti,
neka me i oni vajk na česti poznaju,
do unega drugega svita kumpanjaju,
ne plačen, ne žalín, svit se kanbija,
zemlja obrnula, u srce taknula,
pretelji ki znaju za me
dojdu me potuckati za rame,
znaju me napro,
čute svaku moju besidu
kad plačen,
oni muče,
gledaju na uru,
u nebo mole,
da biti ču bolje
vreda,
oni se nadjaju...
a ja hi poznan,
a ja hi kokolan,
a ja hi z rožicami
regalan...
pretelji se moji zovu,
kako štimani ljudi
senjani su u moju
trpezu novu....

BARBANSKI RANČIN

Gledan ga u vitrini
kako muči i čeka uru da povida
svoju štoriju dalekega rojenja,
da dopre dušu čoviku
ki će ga kapiti i znati razumiti...

Zgojija se je na Gradini
u hladu starega Kaštela,
kako mali igra na ferati drugašljega vrimenta
kad zaspravlje ni dobrega čuda bilo
ma steši se je vino črno u konobah pilo,
iz srca molilo, suhe smokve za gušt jilo.

A rančin je svako lito zbigecan napro resa,
sluša je zjutra peteha na staroj šterni,
škerca je peljajući se na trabakulu
barbanskega broda, vočali
za vištu nisu mu rabili,
priko rubide je maha
staroj cuveti kad je u lov
hodila, u anguštu je kolore
fermentuna kanbijiva,
kampanjolu je kunpaniju
dela, matiki niku svoju
zlatnu, zakantiva....

Pasa je je uvi mladić sve komune
kadi se je plesalo i vragalo,
kandelu nažiga kad je Barbanac
dušu puštija, ingordo je
zavajk usta, ma diboto
da je i mene prekrizija...

Pak san mu ruku stegla,
uho livo ud srca prižentala,
uženjena za barbanskega čovika,
verše samo zanj u liber senjala...

DHEEBA KOŽLJAN

Rođena je 6.05.1998. u Puli. Osnovnu školu završila je u Barbanu. Učenica je 2. razreda Pazinskog kolegija - klasične gimnazije. S pisanjem je započela u nižim razredima osnovne škole. Piše poeziju i prozu na dijalektu i na standardu. Pjesme su joj objavljene zajedničkoj zbirci Beside u jatu (2012., 2013.,2014.). Živi u Golešovu.

SI ŽENA

Na ruki brančulet
zvoni,
na usti rušeto
se svitli.

...glavu visoko
i smih neka zvoni...

Ubuči novu veštalju
i nove,
na tak pastole
i niš nek te ne boli.

...i ne zabi,
Glavu visoko
i smih...

Na pameti moraš imat
da će se ritko ki frmat,
svaki svojjin puten gre, a ti...

...žena si, moreš sve...

MI...DRUGAJČI...

Reču da smo
zaprti
u niki svoj svit

da s nas
ki smo velike duše
ni lako živit.

Mi...z stihon
sve rečemo.
Mi...harti
dušu spovidamo.

Uni smo ča ud besid
mirakul delaju,
ča z jenon besidon
cili dan povidaju.

CAROL MIRKOVIĆ

Rođena je 17.08.2000. u Puli. Učenica je 8. razreda Osnovne škole Jure Filipovića u Barbanu. Članica je KUD-a Barban. Voli pisati pjesme na zavičajnom govoru i recitirati. Pjesme su joj objavljene u zajedničkim zbirkama Beside u jatu (2012., 2013., 2014.). Živi na Punteri.

PUNTERKA Z RAKLJANSKON KRVI

Volin svoju Punteru,
Barban i njigove lipote.
I neka se zna,
ja san Punterka.

Volin i Rakalj,
od Sinići do Prima.
Ma neka se zna,
ja san Punterka.

Da se nidan ne ufendi
i ne pita ki je prvi,
ja san Punterka
z rakljanskon krvi.

DIDO JEROLIMO

Moj dido je pravi bija,
po selu nič grdega ni učinija,
a pokle čuda lit se i razbolija.

On je roženice svirija,
a sriću i veselje vajak je dilija.

Mojeg dida više ni,
on u rajju već 7 lit spi.
On u mojen srcu zavajk će bit,
nikad njigovu dobrotu neću zabit.

GORDANA MIRKOVIĆ

Rođena je 21.06.1977. u Puli. Djetinjstvo je provela u Raklju. Po zanimanju je odjevni tehničar. Do sada nije objavljivala svoje pjesme, koje voli pisati još od djetinjstva. Živi na Punteri.

MOJ OTAC

Moj otac je bija ćić.
Z Prapoća su ga
njigovi mati i otac
u Pulu dopeljali,
kad je dite bija.

U Rakalj se je
za moju mater uženija.
Tamo je brata i mene zgoija.

Volija je istrijansku grotu
i zogati na balotu.

Moga oca više ni.
Zabiti ga nikada neću.
Na rakljanskoj zemlji spi.

MARKO PEKICA

Rođen je 20.03.1943. u barbanskim Šajinima. Novinar, pisac i pjesnik, scenarist, umjetnički fotograf, režiser, profesor i gost predavač na 12 hrvatskih fakulteta s temama iz područja marketinga, komunikologije i odnosa s javnošću. Po zvanju je magistar edukacije suvremenog hrvatskog jezika i komparativne književnosti, a specijalizirao se u komunikologiji i PR edukaciji (1980. Udruženje propagandista Hrvatske proglasilo ga je komunikologom godine; na kongresu IAA-a u Barceloni 1992.g. izabran je u World Council među 40 najvećih svjetskih uglednika iz područja komunikologije; No limit festival 2007.g. uvrstio ga je među 6 najpoznatijih komunikologa regije). Dobitnik je brojnih nagrada za svoja filmska i radijska ostvarenja u New Yorku, Portorožu, Zagrebu, Beogradu, itd. Poeziju piše na čakavskom narječju, a do sada je svoju poeziju objavio u Hrvatskoj, u časopisima Epoha i Hrvatsko slovo, zbirkama Beside u jatu (2011.,2012.,2013.), zbornicima Matice Hrvatske (2012.,2013.), i u SAD-u (International Library of Poetry, 2001.). Bavi se i umjetničkom fotografijom.

JUTRO U ŠAINI

Po postelji
se hitan i vrtin,
pod glavon
motan i lovin kušin.
Na zidu velika ura
sekunde, minute i ure
sve jače i brže tuče,
ma meni se ne spi.
Spati ne moren.
Jopet lovin kušin.
Vani se već dani,
jutro se prontiva
petehi sve gušće
i veselije kukuriču,
kokoše već kokodaču,
breki laju,
a tići svoje kante
na granah kantaju.
Svakakovi pensiri
po glavi mi se vrte,
provivan spati ma ne gre.
Moji Šaini i
naš dragi Bog me dobro kape.

LARGO OD DOMA

Kada san u tujen svitu,
 kada san sam,
 kada ninega od mojih
 z menon ni
 i kada srce mi je tužno
 i kada sve me boli,
 kada sriče i svega dobrega se zaželin,
 kada žlicu dvi maneštre
 ili pirunadu njoki, fuži
 ili pasutic z bakalajon se zaželin,
 u moj rodni kraj zaželija bih
 zajno pojti,
 jopet doma dojtj,
 da u mojen rodnen kraju
 modro nebo,
 lippe rože,
 mala sela,
 vele grade,
 sinje more
 i dobre ljude srične najden.
 Lipo je svoj rodni kraj imati,
 na njega pensati,
 u srcu ga imati i
 vajka mu se z ljubavi
 iz largega svita tornati.

NA MERKATU

Segutra san na merkatu bija.
Kapulu, kumpir, blitvu, česan,
domaće ulje i ribu san kupija.
Z mojin ljudima
san po našu domaću kušelja.
Lipo smo škercali
na sve foze šporoko i lipo
smo pensali,
starih besid smo se domišljali.
Laviće, lonce, trpije, gradele,
lamete, pršure, kacijole, načve,
panjarole, tavajole, škanciju, napu,
komoštre, čiripnju, bukaletu, bocun,
mižole, pijate, pijadine,
žlice i pirune i druge lipu
beside smo spominjali i ditiinjstva
i mladosti se domišljali.
Pokle tega smo z još većin
veseljen srdele na gradele i u
pršuri za užinu prontivali i z
dobrin vinon na škrihi he zalivali.
Joh je meni, kako je lipo nakon
pedeset i više lit, pod stare dane,
jopet doma dojt
i po domaću isti, piti i kantati,
svoje srce i dušu si
z starin preteljima kuntentati.

BARTOL PEREŠA

Ivan Neruda

Rođen je 24.08.1945. u Bičići (otac Barbanac, majka Roverka), Općina Barban, školovan u Šajini, Divšići i Puli, gdje danas i živi. Poslovni je čovjek, izumitelj i pjesnik. Poezijom se bavi od djetinjstva. Bavi se izumima i inovacijama, a u maslinarstvu je dobitnik svjetskih medalja i priznanja. Često se potpisuje umjetničkim pseudonimom Ivan Neruda. Pjesme su mu objavljene u zajedničkim zbirkama pjesama: Plamikaju beside (2002.) i Beside u jatu (2012., 2013., 2014.).

PULSKI ŠETAČ Z ĐARDINI

Još i danas u meni živi
Pulski šetač z Đardini
Lita šezdeseta valjala su zlata
Namurana srca nisu mala vrata
Živili smo za ljubav i lipotu
To su bili naši dani u životu
Kušali smo ljubavi nove
Pili smo mladenačke snove
Pulski šetač z Đardini
Laska je sakoj divojčini
One su mu bile za pasati ure
Ni se puštija sapeti u pašture
Tira je modu, bjanki lušo bičikletu
Ala frančežina baretu
U hipu je naša žicu
Skršija mi srce kako žbicu
Mačak zavodjenja krunu je nosija
Našu ljubav nikada ni zabija
Volimo se, volimo,
Još i danas u meni živi
Pulski šetač z Đardini

DAMIR PLETIKOS KOROMAN

Rođen je 25.10.1963. u Puli, a djetinjstvo je proveo u selu Bateli kraj Prnjani na Barbaštini. Osnovnu školu je završio u Barbanu. Član je karnevalske grupe Veli Vrh-Valmade, za koju je do sada napisao 8 pjesama, koje su i uglazbljene. Predsjednik je Udruge za očuvanje domaće beside i maskara Puljštine. Idejni začetnik karnevalske povorke u Puli. Radovi su mu zabilježeni u zajedničkim zbirkama Beside u jatu (2012.,2013.,2014.) i Verši na šterni 2012.

NAŠ DARIO

- u spomen čoviku, pjesniku i Barbancu -

LASE SURE JE IMA
I LICE NAGRIŠPANO
MA SRCE PUNO DOBROTE
ZA DITE I STARCA JE IMA

U SELU RONIĆI JE ROJEN
I U KARIŠTIJI JE ZGOJEN
A MREŽ SVOJIMA BARBANCI
BIJA JE ŠTIMAN BIJA JE VOLJEN

U SVOJEMU ŽIVOTU
KROZ VELIKI PAKA JE PASA
BRIME TEŠKO JE NOSIJA
VAJK GLEDA ZA NAPRID I KANTA

NI GA VIŠE SNAS
PREZ POZDRAVIT I BESIDE
NAS JE PUŠTI
DARIO BURIĆ NAŠ BARBANAC

KAKO TO REĆ DA GA NI
ZNA SAMO MISEC BLIDI
A KOLIKO ON FALI
ZNAJU NJIGOVI ANELIDI

ČUDA JE TEGA DOBREGA
NAŠ DARIO UČINIJA
I JOŠ BI BIJA
DA NAS NI PUŠTIJA

PREZ TEBE SMO ZUSTALI
KAKO I RIBE U BLATU
MA TVOJE BESIDE SU USTALE
U LIBRU BESIDE U JATU

VALTER I NJIGOVI TIĆI

MALI JE BIJA
NI U ŠKOLU JOŠ NI HODIJA
A TIĆE JE JOŠ KAKO DITE
JAKO BIJA ZAVOLIJA

Z MATERON I OCON
U RAŠI ON JE STA
MA STEŠO BI U SUBOTE
H DIDU I BABI U ŠPADE RIVA

KAD POČE JE U RAŠI
U ŠKOLU ON HODIT
NI ZNA KO IMAT ĆE LAZNO
ZA TIĆE POĆ LOVIT

A KADA SU ZIMSKE
FERIJE RIVALE
EVO TI VALTERA
POLI DIDA I BABE U ŠPADE

NJIGOVI UJCI I BEPO I MILAN
VALTERA SU JAKO VOLILI
PAK SVE ĆA BI BIJA POŽELIJA
UNI SU MU UČINILI

OTAC MU JE BISAK DELA
KAKO BI VALTER BIZER BIJA
KUNTENAT U ŠKOLU HODIJA
I POKLE ŠKOLE PO LAZNEMU
LIPE TIĆE LOVIJA

SVU ŠKOLU I FAKULTET
JE VALTER PASAT RIVA
A Z SVOJIMA TIĆI
DO DANAS JE PRETE USTA

IMA VALTER DOMA
ČUDA LIPIH TIĆI I DANAS
MA STEŠO NAJVIŠE VOLI ČUT
U KAKOVEMU BORU, PLOTU ILI ŠESTILJU
OD GRDELINA GLAS

ĐILDO PLIŠKO

Rođen je 9.11.1949. u selu Belavići, današnja Općina Marčana. Ekonomist je turističkog smjera, zaposlen od 1972., stalni je suradnik Pučkog učilišta iz Pule, kao predavač predmeta Kuharstvo. Prve je pjesme napisao na ličkome ratištu 1993./94., gdje je bio zapovjednik satnije. Te su pjesme objavljene u Hrvatskom vojniku, Glasu Istre i knjižici izdanoj povodom 10. obljetnice 1. Domobranske bojne iz Pule. Pjesme su mu objavljene i u zbirci pjesama Literarnog kluba Uljanik Plamikaju beside (2002.), zbirci Beside u jatu (2013.2014.), a objavio je i samostalnu zbirku pjesama U verše spleteno (2006.).

MIRO ŠAJETA

Bog pretelju, bog Šajeta,
Hrvatska je za tebe bila sveta.
Volija si Istru i Barbanštinu,
bošku, njivu, brajdu i stinu.

Fala ti ud fameje i kumpanije brojne,
fala ud Prve Pulske domobranske bojne.
Ja ti kalivan do poda baretu,
malo ki je ima takovega pretelja – Šajetu!

Tvoje beside „to voči nisu vidile“,
brez tebe su jako zblidile.
Konji, puške i pištrole,
fala svima ki te se domisle i vole.

STARI VOZ

Pod tentom je bija kvarnar lit,
čepa ga je i prš i snit.
Fala materi, sestri i mojen bratu,
dopelja san ga poli kažuna u Fratu.

Stavija sam ga pod smokvu poli loz,
da ne zabin, to je naš stari voz.
Najprija san uza škrtacu ud žice,
male pinele iz škole od dice.

Lamele ud koli san pitura u členo,
štramenice i stupce u zeleno.
Blak i staro ulje mi je da nevodo Robi,
namaza san ga i zdola po dobi.

Z blakon san pasa škripac i paledigu,
bole križa ma ne gren h medigu.
Kad san pitura bragešnice i timun,
žena je donesla uliku i limun.

Udija san nike nove bažijone,
rašpu mi je posudija zrman Tone.
Prontivan i veruge na staren vozu,
foši ću si prikurati i kozu.

Lipo je viti stari voz u Frati,
sad moren na miru šparuge brati.

ZAVAJK SKUPA

Ne smin ti ni ime reći,
ti si duša mojen tilu,
bez njega ne gren leći,
pensan kad ću te imati cilu.

Nemojte upaliti sviću,
da ne zgori ljubav našu,
i ne zgubin svoju sriću,
morat ću poj na mašu.

Ja paran da te volin ud vajk,
ti si ljubav bez imena,
voliti ću te zavajk,
zaš si moja za sva vrimena.

Na srcu piše „zauvijek zajedno“,
po našen zavajk skupa,
tvoga tila uvik žedno,
kako u vinu supa.

Ja još iman mota i đira,
forši iman ud Boga dar,
ljubav mi neda mira,
virujte još nisan star.

BRANKA ROJNIĆ

Rođena je 17.11.1963. u Pazinu. Osnovnu školu završila je u Tinjanu, srednju ekonomsku u Pazinu. Udana je za Barbanca iz Grabri, a od 1994. obitelj s dvoje djece živi u Fažani. Radi u računovodstvu HGK Županijske komore Pula. Prvu je pjesmu napisala u prvom razredu osnovne škole.

PLES

Huče buče brbočkaju

U mojoj glavi

Pensiri

Želizo bi puklo

da zna

ča u meni gori

A nideri hlada

Nideri dažda

Sve na mistu stoji

Trnje bodlje

kamenje drače štrnci

se vrtiju z namon

pot se cidi kaplje teče

nikakor da ples skonča

Ki je moga znat

da ču sve preskočit

Brez se ubost i udril

Nadu ne zgubit i

Zletit kroz nika vrata

u drugi svit

Svit

Di je trn cvit

Drača ružmarin

A kamenje pustelja

Od pustih želja

Di Život u snu počine

Pa se ubrne

brez poti i vire

I torna na ples

di huči buči brbočka

TAJNA

Pasane zime
Jenega jutra
Miseca Antonščaka...

Stila bin znat
Otac
Kamo si to jutro poš
Rad bin znat
Tamo kamo si doša
Da li su
njive i brazde gori
jušte kao i ove doli
je ljudi u kampanji
se vore s traktori ili z voli
se sadi kopa kosi
su blaga puni dvori?

Rada bin znat
Otac
Je li u
nedilje gori veselije
se kanta se pleše
se burele po zjogu štrču
se bulin iz prve zbije
se potle igraju briškule
mora trešete
se teran i gori
z bukalete pije?

IVAN ROJNIĆ

Rođen je 21.03.2004. u Puli. Učenik je 5. razreda Osnovne škole Jure Filipovića u Barbanu i učenik 3. razreda Osnovne glazbene škole Vladimira Nazora iz Rovinja. Voli istarsku besidu i istarske kante. Dosad su njegove pjesme objavljene u zajedničkoj zbirci Beside u jatu (2012.,2013.,2014.) i u antologiji facebook pjesnika 2014. god. Živi u selu Orihi.

BUKALETA

Bukaleta naša stara
Pita gospodara
Ko će malo utočiti
Pak će vesel biti
Na ognjištu svi side
Ma čekaju partidu
Briškulu će zaigrati
Za ne poiti spati
Hiti tricu eli jaša
Mora biti naša
Svi će skupa isti i piti
I kuntenti biti
Zakantati, zasviriti
Po našu domaću
Neće nidan pitati
Nikakovu plaću

ČA ME SVE TUKA

Brat u školi
Po cilu šetimanu ga doma ni
Ja tud i tako
Još i ta armonika
Dva put na šetimanu
Ma ni to sve!
Kad je sunčezahod
Ala, vred zgoru z bičikleton
H babi me tuka poj
Aš i ona zove
Kokoše rabi nagnati spati
Ive moj.

NIKAD MIRA

Ujutro se rano dignen,
Vred na mobitel študijan poj,
Igrice igrati,
Uni put ni laćan, ni žedan nisan,
Dokle se ne utac ne zbudi.
Aš pokle,
Ive, ća ni tega dosta,
Hoj isti!
I pokle ćeš una drva složitii,
Kad to finiš
Lišće pograbljati
I na kup vrći.
A, pitan ga ja,
Imaš još ća ?
Veturu uprati da se lašti.
Ma po boga svetega,
Nisan više nić pita,
Aš bi mi bija još ća urdina.

MARIJA ROJNIĆ

Rođena je 22.01.1970. u Puli. Osnovnu školu pohađala je u Barbanu, srednju medicinsku školu u Puli, 1995. je diplomirala na Višoj medicinskoj školi u Rijeci, a 1996. na Pedagoškom fakultetu u Puli i stekla zvanje nastavnika. Od 1998. zaposlena je u Općoj bolnici Pula kao viša medicinska sestra. Veliki je zaljubljenik u očuvanje istarskih narodnih običaja, pjevanje na tanko i debelo i sviranje istarskih narodnih instrumenata, a 2012. predstavljala je Istru u Parizu na danima hrvatske kulture. Iste godine pridružila se kao deseta Marija u Marijadi, pjesničkom okupljanju Marija. Dosad su njezine pjesme objavljene u zajedničkim zbirkama Beside u jatu (2011., 2012., 2013., 2014.), prvoj antologiji facebook pjesnika 2014. i „More na dlanu“ (2014.). Sudjelovala na mnogobrojnim susretima pjesnika, kantadura i svirača diljem Istre. Živi u selu Orihi.

JUŠTO U OVI ŠTAJUN

Dan je sve duži
Vrime se štabelalo
Jena bura tramontana je pasala
Ma još dvi marčene moru doj
Delo rabi upravit
Tić z grane na grabu skače
I cvrkuta
Živ živ, živ živ,
A ki je tebi kriv
Ko biš rad ča imati
Moraš rukave zasukati

NINA ROJNIĆ

Rođena je 14.08.1998. u Rijeci. Učenica je 2. razreda prirodoslovno-matematičke gimnazije Pula. Članica je KUD-a Barban i literarno-recitacijske sekcije KUD-a Barban. Živi u Poljaki.

BOGA MOLIT

Boga molit
za ne ga zgubit.
I ko je blizu
i ko ga vidit ni,
on nas kapi.
Jedan na drugega
vajk pensat
i nikad ne prestat,
Boga molit.

ČA ĆE BIT

Pensamo ja i ti,
ka će kadi
za 20 let sidit.
U vitru vrimena,
sve će nan pasat,
a mladost
se neće tornat.
Ča će se kambijat,
a ča sveno ostat?
Ča će nan ti život prontat?
Tek uni put ćemo znat.

ŠKURINA

U škurini,
na samini,
sama stojin.
Kega se domislit,
kega zvat..
Će li me ki iskat..

KATICA ŠPADA

Rođena je 21.06.1955. u Trebižatu, Bosna i Hercegovina. Djetinjstvo i mladost provela je u Žminju, gdje je završila osnovnu školu. Opću gimnaziju završila je u Rovinju, a Pedagošku akademiju u Puli, studijska grupa Hrvatski jezik i književnost-Talijanski jezik i književnost. Od 1977. godine živi u Barbanu. U OŠ Vladimir Gortan Žminj, Područna škola Cere, radila je 15 godina kao učiteljica razredne nastave. Od 1997. radi kao učiteljica hrvatskoga jezika u OŠ Jure Filipovića, Barban, gdje od svoga dolaska vodi Literarno-novinarsku i recitatorsku grupu. Sa svojim je učenicima sudjelovala, kako na školskim priredbama, tako i na brojnim literarnim natjecajima i smotrama od Lidrana do Goranovog proljeća, Čakavskog sabora u Žminju, «Tin i ja» u Vrgorcu, «Poj riči materinske» u Primoštenu, Beside u jatju. Iako piše još od srednjoškolskih dana, svoje je pjesme do sada objavljivala jedino u zbirkama sa susreta barbanskih pjesnika „Beside u jatju“.

POD KALON

Hihotíci mrež granami liske
ostali zakadinani.
Pod Kalon u kolarićah čižulic,
z jagodonima na ustima,
po nogami bosima,
s travon mladon kadičkani.

Hajalići z mravon
i tićon
i paukon.
Ojkalići z suzicon na lišču
bliščecen.

Priko Učke
nebeska lampadina
zlatni je lasi
prehićivala.

KRIŽI

Ja li je kadi uni
ki povidat more
zač vajka
po svejenin putu žbaljanin
znajuć da h jami gremo
svojega se križa držimo.
I kad bimo mogli
ga se liberat,
stešo ga rada na hrbatu
potežemo,
na drugega ne zvrnemo.
Šemelječ oči zapiremo,
videć ne vidimo,
ćuteć ne ćutimo,
provajuć ne provivamo.
I dokle trnje bode,
kumpriva ubažgiva,
va svejenoj bačvi
zdolun se štrčemo
i jočemo.
Ča smo se toliko
navadili
da ćemo jopet mučat,
i zavajk trpit
za kuščić duše,
trakić svitla,
kapljičicu meda.

NIVES TROŠT

Rođena je 15.08.1957. u Puli. Osnovnu školu završila je u Barbanu, a srednju ekonomsku i Višu ekonomsku u Puli. Udata je iz Želiski u Prhate. Bila je zaposlena u Tvornici vapna Most Raša 10 godina, a potom u SDK, ZAP-u i FINA-i, gdje je bila voditeljica Poslovnice. Aktivna je članica KUD-a Barban od osnutka. Pjesme su joj objavljene u zajedničkim zbirkama Beside u jatu (2011.,2012.,2013.2014.).

PRESVITLO ČA

Si diloža,
ti je že
da ja govorin ČA?
Ne nateži se, ne forcaj se i
ne paraj da ćeš nikad zreč
ČA kako i ja!

Ašto, moje ČA
je z materinin mlikon zgojeno,
let i let tendeno
i u srce spravljeno.
A ti, moje ČA moreš imat
ma ne se š njen pohitat
nego ga kako i zlato u harti držat.

...
Vas molin,
nemojte nikad, nikad zabit
da moje i naše ČA
napro valja!

RUKA

Ko pritiš, ko križaš,
tu je ruka.
Ko piješ, ko ideš,
joped ruka.
Ko padaš, ko se dižeš,
daj mi ruku.
Ko miluješ, ko tišiš,
pogladi me z rukon.

Ma, budi čovik i
dat ću ti ruku.

LORETA UKOTA

Rođena je u Pazinu 1961. Do udaje živi u Maretićima, a nakon toga u Glavanima, gdje radi kao knjigovođa. Pjesme piše od osnovne škole, koju je pohađala u Žminju, gdje su joj pjesme objavljene u Čakavčićima. Objavila je samostalnu zbirku pjesama Lancuni na buri (2003.). Nastupala je na Veršima na šterni u Vižinadi, a pjesme su joj objavljene u zbirkama Beside u jatu (2011.,2012.,2013.,2014.) i u više časopisa. Piše na čakavštini i književnom jeziku.

KRALJ

Kad pauki zapletu pasana lita
I štipidece
i libre ke se je proštilo

I mrazi zalede
Mlade verše
ča još topli dime na harti

Nevidljivi niki
Sprid tebe sve skrije
A ti zaludu išćeš

I svaki si dan
Spodoba
Dešperija te ubavija

Ma dok imaš s kin u kumpaniji mučat
U umidnih noći suhotu iskat
Magari ćakulat ča ni stalo ni leglo
A i uno ča je

Ne baciljaaaaaj

Ti si kralj!

VRIME ČA ĆE BIT

San iskala vodu u potoku - potekla je u more
u polju zlatno žito - žetelj ga je požēja
na samlju bankarele - niki je sve kupija
i vrime ča je bilo - je z vitron odletilo

sad išćen jenu boršu
ka će mi rabit
da u nju moren spravit
svo vrime
ča će bit

PISMO Z DNA KASETINA

Kroz deblo
se u moj koren cidi
sva toplina s požučene harte
i čitajuć pismo
od miline su mi grane procvale
kako i vajka kad se domislin na te
A piše:

*Draga Loreta
Eko ti šaljen Edića ukupanega i sitega
ti ga samo prekriži, bušaj i stavi spat.
On je bi jako pravi ma je zajno mora za namon hodit.
A te pince ča san ti poslala
san načinila po ricete od none s Tinjana
i mi se para da su dobre.
Adijo i čuvaj se !
Mama*

14.avrila 1984.

MLADI PJESNICI

Osnovne škole Jure Filipovića, Barban

TIHANA PRUSIĆ

Rođena je 16.09.2001. godine u Wiessenhornu, Republika Njemačka. Učenica je 7. razreda Osnovne škole Jure Filipovića, Barban. Voli čitati i literarno se izražavati. Često nastupa na školskim priredbama. Živi s obitelji u Balićima.

BABA MOJA

Baba je moja
ustarala,
debula je, uvenjena.
Vajk trudna je bila,
i h zemlji sprignjena.

Sprid ljudi
vajk je vesela,
ma u hiži,
u samini,
uplačena.

NIKA RABAK

Rođena je 13.01.2003. u Puli. Učenica je 6. razreda OŠ Jure Filipovića, Barban. Od ove školske godine član je Literarno-recitatorske grupe. Redovito sudjeluje na školskim priredbama i rado se i kreativno literarno izražava, posebno na svom zavičajnom govoru - barbanskoj čakavštini.

ENA ROJNIĆ

Rođena je 17.03.2003. godine u Puli. Učenica je 6. razreda OŠ Jure Filipovića, Barban. Od ove godine aktivno sudjeluje u radu Literarno-recitatorske grupe, sudjelujući na školskim priredbama i u programima posjeta i školskih svečanosti.

CITINA

Na upuhnjenemu ognjišču
probužani laveč se cemba.
Ninega, ninega ni.

Žmarene koltrine paučinu pobiru.

Ukrhnjena škudelica
ne triba ninemu.

Samo miši štrču.

ČIŽULICA KRALJICA

U friškoj se travi taja.
Vitrić je lela.
Nič ni tako lipo
kako čižulica bela.

Mića, z mravićon se
pominje.

Fine je zelene
travice kadičkaju.

Tanca čižulica, mića kraljica,
bela zvizdica na nebu zelenin.

LEANA VALE

Rođena je 14.04.2001. u Puli. Učenica je 7. razreda OŠ Jure Filipović, Barban. Ističe se u radu Literarno-recitatorske grupe, kako literarnim uratcima tako i nadarenošću za izražajno govorenje poezije i proze. Redovito nastupa na školskim priredbama kao recitator i voditelj programa.

I ČRNO I BELO

Vajk u črnoj kotuli
na botune.
Priko nje traverša,
a spoda beli kamižot.

U jenin žepu facolić,
u drugin orihi
za unuke.

Spod črnega facola
beli, fini lasi
ki su zdavna črni bili,
ki su,
kako i oči njoje,
kolore zgubili.

LUŠJERA

Ninega već ni,
ugnjišće ne plamika.
U popelu rijave mulete.

CVIČE

U travi cviče:
vijolica, čičulica, jurjavica.
Samo ja he beren.

KAZALO

Riječ urednika: DENIS KONTOŠIĆ, mag. educ	
Rijeka življenja barbanskoga	5
Gost susreta i zbirke:	
AVELINA KOVAČIĆ DAMIJANJEVIĆ	9
Onoh put	10
Za dešpet	12
Molitva do življenja	13
RITA STOKIĆ BRGIĆ	14
Ne porta	15
Tristo lit	17
Znati mučati	18
JASNA BULIĆ	19
Naše beside lipe	20
Neću te zabiti	21
DIJANA DOBRAN	23
Lipo bi bilo	24
Vrime	25
DRAGO DRAGUZET	26
Krunica marčena	27
Tebe svu	28
Gerbinka	29
NEVIA GLAVINIĆ	30
Mama	31
Neka sunce pučine	33
NADIA GRIPARIĆ	34
Grdi glasi	35
Jeno jutro	36

ŽIVKA KANCIJANIĆ	37
Drago tlo	38
Plaća.....	39
Pošten.....	40
ELIS KONOVIĆ	41
Srebrnen kralju.....	42
Rodu u tujini	43
I noć i dan i najlipši san	44
DENIS KONTOŠIĆ	45
Samo noćas.....	46
Na nebu selo.....	48
Volar	49
DIVNA KONTOŠIĆ	56
Pramaliće.....	51
Barbanska nevesta	52
Vazan	53
MARIO KONTOŠIĆ	54
Moja ljubav za nju	55
Vesela Barbanština	56
DENIS KOŽLJAN	57
Večera nikad pojidena.....	58
Pretelji	59
Barbanski rančin	60
DHEEBA KOŽLJAN	62
Si žena	63
Mi... drugajči.	64
Plavi se.	65
CAROL MIRKOVIĆ	66
Punterka z rakljanskon krvi	67
Dido Jerolimo	68
GORDANA MIRKOVIĆ	69
Moj otac	70

MARKO PEKICA	71
Jutro u Šaini	72
Largo od doma	73
Na merkatu.....	74
BARTOL PEREŠA	75
Pulski šetač z Đardini	76
DAMIR PLETIKOS KOROMAN	77
Naš Dario	78
Pedeset let Smotre.....	79
Valter i njegovi tići.....	80
ĐILDO PLIŠKO	82
Miro Šajeta	83
Stari voz	84
Zavajk skupa.....	85
BRANKA ROJNIĆ	86
Ples	87
Tajna	88
IVAN ROJNIĆ	90
Bukaleta	91
Ča me sve tuka	92
Nikad mira	93
MARIJA ROJNIĆ	94
Bura.....	95
Jušto u ovi štajun.....	96
Strina	97
NINA ROJNIĆ	98
Boga molit.....	99
Ča će bit	100
Škurina.....	101

KATICA ŠPADA	102
Pod Kalon.....	103
Križi.....	104
Vrtež.....	105
NIVES TROŠT	106
Nemir.....	107
Presvitlo ČA.....	108
Ruka.....	109
LORETA UKOTA.....	110
Kralj.....	111
Vrime ča će bit	112
Pismo z dna kašetina.....	113
MLADI PJESNICI	114
TIHANA PRUSIĆ	114
Baba moja	115
NIKA RABAK	116
Moj špegalj.....	117
ENA ROJNIĆ	118
Citina	119
Čižulica kraljica	120
LEANA VALE.....	121
I črno i belo	122
Lušjera.....	123
Cviće.....	124